

оупованіе , и сегà въ послѣдній часъ, кромѣ Исуса Христа нѣма другà надежда ни оупованіе. За това въ свѣтлый и радостный видъ оумирающаго изобразяется внѣтранный миръ, божественное оутѣшеніе, свѣтѣ помазаніе дѣха, иже и ѡбитаетъ въ душѣ егѡ. сердце егѡ изрѣніе спѣстиса къ небѣ, и сички неговъ видъ показва внѣтринное егѡ искреннѣйше желаніе. То желаніе, разрѣшитиса ѡ тѣла и со Христѡмъ быти. (Філіп: 1. 23.)

"Ангелъ ѡжидаетъ исхода души егѡ, за да ѿнесе́тъ въ полѣте прѣраамови. Діаволъ же посрамленъ со всѣмъ шлѣза ѡ смѣртна та прѣведника тогѡ постѣла. На конѣцъ прѣведникъ като сѧ шлѣчи ѡ смѣртната си плѡть, душата му фѣрка и ѡхѡди къ томѣ; въ когѡ то онѧ вѣрѣва ла, на когѡ то сѧ надѣлаа, когѡ то иѡще невидѣла, и со всѣ сердце любила.

Христѡсъ ѿ любовно посрѣща, простыра рѣцѣ и ѿ пригрѣща глагола: Дѡбрѣ рабе благій, и вѣрный ѡ малѣ ми былъ еси вѣренъ, надъ многими та поставлю: Вниди въ радость гѡспода твоегѡ. (Мат: 25. 23.)

ѡ Каква ѣ таа не ѡписанна радость да глѣдашъ лицѣмъ къ лицѣ гѡспода Исуса! Да дѣлашъ съ негѡ славу и блаженство! Блаженна си ты душѣ и прѣблаженна; (ѧкъ избависа страха и всѧкаго сумнѣніа.)

Такава ѣ кончина прѣведника който ненарушимо пазилъ вѣрѣ во Христа, въ сичкѣатъ си живѡтъ мѣжественно